

En yderligere Udvidelse af Næringsfriheden vil være en Følge af Mindretallets Endringsforslag Nr. 48, hvorefter paa Landet den, der har Udkomst enten som Murer eller Tømrer eller Smedler, skal kunne udøve Næring ved samtlige Bygningsfaget vedrørende Haaendværk, endvidere af Endringsforslagene Nr. 62, hvorved Kredsen af de Genstande, som Høkere kunne handle med, udvides.

Mindretallet har ikke ment paa Sagens nuværende Standpunkt at burde stille Forslag til Ophævelse af de saakaldte „Løbælter“ om Købstæderne, se Lovforslagets §§ 30, 32, 39, 40 m. fl., skønt Mindretallet maa anse den Bestyttelse, som disse Løbælter skulde yde Købstæderne, for at være ganske illusorisk, navnlig under Hensyn til, at Forbrugsforeninger frit kunne etableres i Løbælterne, hvad jo ogsaa i vidt Omfang er sket. Mindretallet forbeholder sig sin Stilling til Spørgsmaalet, om ikke disse Løbælter-Bestemmelser helt burde bortfalde, og Mindretallet er bestemt imod, at Omfanget og Betydningen af Løbælterne søges udvidet, hvad til Dels er sket i det foreliggende Lovforslag f. Eks. i § 30, hvorved det forbydes Fabrikanter at nedsætte sig inden for en Afstand af 1 Mil fra nærmeste Købstad. Dette er en ny Bestemmelse, som end ikke har Betydning i Retning af at afværge Konkurrence for Købstadens næringsdrivende, men som vil forhindre Anlæg af Fabrikker, hvor maaste netop Naturforholdene, f. Eks. Tilstedeværelse af en Vandkraft, indbyder dertil.

Et tilsvarende Forbehold maa Mindretallet tage i Henseende til Bestemmelserne i Lovforslagets § 14, hvorefter den Ret, som nu tilkomme Haaendværkere og Fabrikanter til at have mere end „een aaben Bod“, skulde berøves dem. Mindretallet kan ikke gaa med til en saadan Indskrænkning i Haaendværkeres og Fabrikanters Ret, idet det meget maa betvivles, at de mindre Haaendværkere derved ville blive stillede gunstigere i Konkurrencen med de større.

Mindretallet har ikke kunnet følge Flertallet, for saa vidt dette ved sit Endringsforslag Nr. 43, jfr. 50, har villet ind-

drage under denne Lov Bestemmelser, der vedrøre den mellemkommunale Bestatning. En Lov om Næringsdrift er formentlig ikke Stedet til at ordne mellemkommunale Bestatningsspørgsmaal, og det kan navnlig ikke billiges at gøre de Virksomheder, som bestaa i Udøvelsen af bunden Næring, til Genstand for særlig Lovgivning i mellemkommunal Henseende, medens alle andre Virksomheder udskydes til mellemkommunal Skattebehandling ved senere Lejlighed. Som Flertallets Forslag (Nr. 43) er formet, medfører det en ganske umotiveret Dobbelt-Bestatning, idet den paagældende, foruden i den Kommune, hvor han ikke bor, at blive beskattet af sin Indtægt der, vil blive beskattet af den samme Indtægt (alene med Fradrag af nævnte Stats Beløb) i sin Hjemstedskommune. Der findes ingen Retfærdiggørelse af en saadan Dobbelt-Bestatning deri, at man kalder den Afgift, der svares til den Kommune, hvor den paagældende ikke er bosat, for en „Driftsudgift“. Den vedbliver lige fuldt at være en Skat, som endog efter Flertallets Forslag vil være at paalægge under Hensyn til vedkommende Nærings Betydning og Omfang. Skønt Mindretallet i høj Grad deler Ønsket om, at vi ret snart maa komme til en Ordning af de mellemkommunale Bestatningsforhold, tør Mindretallet dog ikke gaa med til en saadan delvis og lejlighedsvis Reform, som den af Flertallet foreslaede, og af tilsvarende Grunde finder Mindretallet, at det ikke gaar an i en Lov om „Næringsdrift“ at afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt og hvorledes Aktieselskaber skulle beskattes.

Gj heller kan Mindretallet anse en Lov om Næringsdrift for at være det rette Sted til at give Bestemmelser som dem, der findes i Lovforslagets VII. Afsnit §§ 57—73, om Organisationen af de næringsdrivende. Den bestaaende Lov (Næringslovens § 69) giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at meddele Stabsfæstelse paa de af næringsdrivende ad Frivillighedens Vej dannede Foreninger. At udstyre saadanne Foreningers Medlemmer med Særrettigheder og Privilegier, er der formentlig ingen Anledning til. Flertallet har med Tøje paaanført